

Vergeefs, veelvuldig schrijven

Dirk Demets

LEDIKANT

Laat me schrijven over vrouwen.
Hoe hun bekkens zich ontvouwen,
bakens bij het vallen van de maan,
als ik drifteloos op mezelf aanstuur.

Hoe vast hun klemmen zich rondom
leed en ledematen willen scharen.
Vandaar dat ik me nooit volledig
los kan maken, ik draag in mij:

Een deel van elke vrouw aan wie
ik toebehoor, hoewel ik ze zelden
tot de mijne maak. In vergeefse
nachten ligt mijn schrijfsel uitgestrekt.

Het woelig bed waaraan ik toebehoor
staat grim en duister: ledig ledikant,
bevolkt met woeste dromen die
ik nooit volledig uit kan drijven.

Vandaar: vergeefs, veelvuldig schrijven.

CLOCKWISE

Niets wat ik
hoger schat
dan het iets
dat de tic
der tijd
uit mijn gedachten
drijft.

Men zegt dat
gebrek aan regelmaat
mijn bioritme
schaadt.

Inderdaad, ik leef
te vaak achter
toegedekte ramen,
beschrijf
mijn niets
met vele namen.
Om tijdrovend,
ijlend
tijd te doden.

Ik weet dat
deze dwangmaat
niet conform
en vrij zinloos is.

Het tellen
van de maandag schijnt niet
nauwkeurig,
inadequaat.
Onze vingers
daarentegen:
1 tot 10,
elk kind weet
hoe dat gaat.

RETORIEK

Wat jou betreft:
grammaticaal
beperkte dromen.
'Tot vanavond'
in een zacht cursief.

De dag
als
brute krantenkop.
Het vraagteken
in je blik:
'? 'ben je moe'
Stilte
(open en sluit
de haken)

De geborgenheid
van korte zinnen.
Veel woorden
tussen
regels door.

Dit alles:
retoriek.
Punt andere lijn.

BERUSTING

Op papier kan ik berusten.
Herleid tot handen
die genoegzaam dwalen
tussen sterke, zoete koffie,
tabak en een bordvol
buigzaam witte toetsen.

Zelfs de rusteloze tijd
ligt hier wat na te hijgen:
een speelse, jonge hond
die zich aan mijn voeten vlijt.

Straks zal ik je herlezen,
strak het raam uitkijken.
Omdat je weer eens
blanco bleef.

Toch blijf je
tastbaar zwerven
in het blanke
van mijn verzen.
Net als toen:
zonder één woord.

PATHOS

Tenslotte
zal het meeste
overgaan.
Wat boeken, foto's,
zelfgemaakte dingen.
Mijn kennis
van onwetendheid.
De vloedgolf
der vergankelijkheid.
Het voetspoor
in het zand.

Wat blijft?
Dit pathos,
masker
voor
mijn tederheid.

TIJD

Voorbij de einder
troont de tijd.
Worden, zijn:
geen machtelozer kreten.
Begin en einde
kluisteren het weten.
Geen kennis
breekt de keten.

De tijd staat stil,
ontdaan
van
taal en teken.